

Ajal, kui suure suve valguses, lõhnades ja häältel inimene koos loodusega unelema ja kirjasõnast pigem eemale jääma kipub, jõuab teieni „Sõnalehe“ teine number. See toob teile jutluse Jaaniajaks ja esimesed tärminid sügiseks.

V. & M.

JAANIAEG kui kristliku aasta lõik kestab Jaanipäevast neli tervet nädalat (st tänavu 25. juulini). Algusest peale austasid kristlased Johannes Ristijat Jeesus Kristuse teevalmistajana, aga alles aastast 1924 saadik on talle pühendatud (vähemalt Kristlaste Ühenduses) iseseisev liturgiline aeg. Selle värvid on needsamad nagu Nelipühadel (valge täiendatud kollasega), aga kaasula peal on tavalise avatud ornamendi asemel näha stiliseeritud pilt kaheksast leegist.

mis hakkab toimuma

Septembri alguses külastab Eestit Kati Kolk. Nii saab pärast pikka vahet jälle toimuda inimpühit sustalitus nii

Tallinnas — pühapäeval 6. septembril, kui

Tartus — laupäeval 5. septembril.

Tänu Kati külaskäigule ei pea Virve Eigo tulema Eestisse septembri lõpus, aga selle eest võib oktoobris Eestisse jääda kaheks nädalaks, **21. oktoobrist umbes 3. novembrini**, mis võimaldaks sel ajal korraldada epideemiameetmete tõttu seni toimumata aastakoosoleku ja leeritalituse.

Juba enne seda, **16.–18. oktoobril**, toimub Vilniuses leedu koguduse iseseisvaks saamise pidu, millele olete kõik südamlikult kutsutud.

JAANIAJAKS SOBIVAD PIIBLILUGEMISED

▷ Matteus 3,1–17; 11,2–15; 14,1–12

▷ Markus 1,1–11; 6,14–29

▷ Luukas 1,57–80; 3,1–20; 7,18–35

▷ Johannes 1,19–36; 3,22–36

..... jutlus Johannes Ristija päevaks

Nad tulid Johannese juurde ja ütlesid talle: „Rabi! See, kes oli sinuga sealpool Jordanit ja kellest sa tunnistasid, vaata, ka see ristib ja kõik lähivad tema juurde.“ Johannes kostis: „Keegi ei suuda võtta midagi, kui see ei ole temale antud taevast. Teie ise olete mu tunnistajad, et ma ütlesin, mina ei ole Messias, vaid ainult tema eele läkitatu. Kellel on mõrjsja, see on peigmees. Peigmehe sõber seisab aga kõrval ja kuulab teda ning on väga rõõmus peigmehe hääle üle. Nii on nüüd ka minu rõõm saanud täielikuks. Tema peab kasvama, aga mina pean kahanema.“

(Johannes 3,26–30)

On südasuvi — aeg, kus lokkav ja küpsev loodus köidab inimese meele maaga ja tuletab inimesele meelde, mis on tema õigupoolne töö ja ülesanne maapeal. Seljataha on jäänud esimene pool kristlikust aastast, aeg, kus pühitsesime Jumala tegusid maailma heaks. Ne-

lipühadega tähistasime Püha Vaimu läkitamist jüngritele. Selle sündmusega anti inimesele võimalus kasvada täiemõõduliseks ilmakodanikuks. Maailma lunastusloos sai tööjärg inimese kätte.

Jaaniaeg on aeg aastas, kus meenutame Ristija Johannest, pühitseme inimest ja tema Kristusest täitunud tegu. Ristija on evangeeliumist tuntud nagu väikseim inglitest, aga inimestest suurim. Taevase käskjalana kuulutas ta Lunastaja tulekut. Prohveti ja õpetajana valmistas ta tulijale teed, loobudes omaenda maisest edust ja järgijatest Jeesuse kasuks. Johannese tegu oli ise maises kahaneda, et Kristus saaks kasvada.

Johannese ohver oli esimene kristlik ohver. Need, kellel veel ei olnud Kristust, ohverdasid — ja ohverdavad tänapäevani — omaenda kasu pärast, hirmust tugevama ees ja lootuses tolle poolehoiule. Nad ohverdavad ainult maisest jõust ja nende tasu on ainult kaduvikuline. Kristuse ohver on vastupidine. Ta ohverdas enese vabaduses, armastusest maailma ja inimese vastu, et avada inimesele tee igavikku. Johannes, käies Kristuse eel, ohverdas maistest inimestest esimesena vabalt ja armastuses — ta tegi eneses ruumi Kristusele.

Tema jälgedes ohverdame meie, kristlased — vabalt ja armastuses teeme enestes ruumi Kristusele. See sünnib ikka uuesti jumalateenistuse juures, kui hetketi õnnestub meil lasta oma tühisematel mõtetel, tujudel ja ihadel kahaneda ja pühendada oma meele Kristusele. Seesama võib aga sündida iga meie teo kaudu maailmas. Oma igapäevastes toimetustes laseme eneses mõnikord mõtelda, tunda ja tahta sellel, kes on ainult ajaline, kellel veel ei ole Kristust. Need on hetked, mil teeme midagi oma kasu pärast, või hirmust kellegi tugevama ees, kelle poolehoiule me loodame. Siis on meie tasu samuti ainult kaduv ja ajutine. Ent teame ka hetki, mil ajaline meis teeb ruumi millelegi suuremale ja aimame, et isegi kui peaksime sellepärast maises kahju kannatma, ei lähe see igavikus kaduma.

Iga tegu, ka kõige väiksem, mille teeme vabaduses ja armastuses, on pühendatud Kristusele ja saab tema kaudu igavikuliseks. Iga armastusest tehtud teoga, olgu see suur või väike, teeme järgmise tükikese inimese õigupoolsest maapealsest tööst, iga sellise teoga harime maad nii, et Taevane saaks temas kasvada.

Virve Eigo, 24. juunil 2020